

Toespraak van de heer B.J. Diazoni, Voorzitter Stichting Herdenking Gevallen en
Slachtoffers in Nederlands-Indië te Amstelveen,
14 augustus 2009

Goeden avond Dames en Heren, Jongens en Meisjes,
Namens de Stichting Herdenking Gevallen en Slachtoffers in Nederlands-Indië heet ik u allen hartelijk welkom. Speciaal verwelkom ik de slachtoffers uit Nederlands-Indië onder u die ondanks het verdriet over deze oorlogstijd en uw leeftijd, de moeite hebben genomen om vandaag hier aanwezig te zijn.

Het is ons een eer dat vandaag tevens vandaag aanwezig zijn:
de Commissaris van de Koningin, de heer Borghouts; de Burgemeester van Amsterdam, de heer Cohen en zijn echtgenote; de Burgemeester van Aalsmeer, de heer Litjens en de loco-burgemeesters van Haarlemmermeer, de heer Horn, de loco-burgemeester van Uithoorn, de heer Verheijenen de loco-burgemeester van Ouder-Amstel de heer Den Blanken. Ook danken wij Luitenant-Kolonel Te Loo, Majoor Bouten van het Regionaal Militair Commando West, de Koninklijke Militaire Kapel “Johan Willem Friso” onder leiding van Eerste luitenant Jagers, Luitenant-Generaal buiten dienst Meines en het 20ste Natresbataljon en de heer Van Lith, voorzitter van de Bond van Wapenbroeders afdeling Amstelland voor hun deelnemen aan deze herdenking.

Graag danken wij ook het Regionaal Militair Commando West, de Nationale Reserve, de Bond van Wapenbroeders, de heren Bouwens, de Jeu de Boules vereniging en alle Gemeentelijke diensten voor hun ondersteuning bij deze herdenking. Als laatste, maar zeer zeker heel belangrijk dank ik ook heel hartelijk onze donateurs: Uw aller bijdrage stelt ons in staat om ook dit jaar deze bijeenkomst te organiseren.

Vorig jaar zei Burgemeester Van Zanen tijdens de herdenking: “het Indië-gevoel is niet kleurgebonden” en daar zijn wij het als Stichtingsbestuur helemaal mee eens. De slachtoffers in Indië waren van alle huidskleuren, van alle gezindten en van rijk tot arm. En alhoewel iedereen zijn eigen groep wellicht als grootste slachtoffersgroep ziet, willen wij juist bij deze herdenking de diversiteit van de slachtoffers zichtbaar maken en daarmee ook hun offer eren.

In 2006 hoorde u via zijn kleindochter over Bert Simon; actief in het Inlands Verzet in Indië. In 2007 vertelde Bill Thompson over de gevallen en duizenden levenslange psychische beschadigde militairen die moesten dienen tijdens de Bersiaperiode. Vorig jaar vertelde Connie Suverkropp ons hoe zij, net op de lagere school, met haar twee kleine zusjes in het kamp verdween en moest zien te overleven na het overlijden van moeder. Vader stierf ook in gevangenschap dus restten hun na de oorlog een opgroeien in een koud weeshuis in Nederland.

In 2009 willen wij nu uw aandacht vragen voor de Peranakan Chinezen. U ziet hen elk jaar hier een krans leggen. Maar wat is eigenlijk hun verhaal?

Wij vroegen onze trouwe bezoeker bij deze herdenking, Harry Liem, om hier vandaag te spreken. Tijdens de voorbereidingen vertelde hij ons zijn eigen oorlogservaringen maar ook die van zijn zwager Hein. Helaas is Harry 13 april overleden. Otto Tee hielp ons daarna verder en vertelde ons voor zijn overlijden op 11 juni ook zijn eigen oorlogsherinneringen. Hij stelde ons voor om Alice te vragen om vandaag ons het verhaal over het lot van de Peranakan Chinezen en dat van henzelf te vertellen. Dank je wel, Alice, dat je daartoe bereid bent.

Dit jaar is het 15 jaar geleden dat dit regionale monument hier Amstelveen in storm en regen onthuld werd. De vele mensen met roots in Indië en onze Stichting zijn de initiatiefnemers, de donateurs, de Gemeente en de Gemeenteraad van destijds daarvoor zeer dankbaar. Dank U!

Ook dank ik alle aanwezigen. Uw jaarlijkse grote opkomst, ook weer vandaag, bewijst het gelijk van 15 jaar geleden . Ja, wij willen gedenken.

Hier en nu.. Op het monument staat:

“EEN SPIEGEL, HET VERLEDEN, DE TOEKOMST,
WEERSPIEGELING.

WIJ WAREN ER, WIJ ZIJN HIER, HEDEN, TEZAMEN BIJEEN.”

Treffender valt de essentie van onze herdenking van vandaag niet samen te vatten.

Dank u.